

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 7 juli 2022*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Delgivning av handlingar – Förordning (EG) nr 1393/2007 – Artikel 8.1 – Rätten att vägra att ta emot en handling ska utövas inom en vecka – Beslut om verkställighet som meddelats i en medlemsstat och delgivits i en annan medlemsstat på enbart den förstnämnda medlemsstatens språk – Lagstiftning i den förstnämnda medlemsstaten vilken föreskriver en frist på åtta dagar för att invända mot nämnda beslut – Fristen för att invända börjar löpa vid samma tidpunkt som fristen för att vägra att ta emot handlingen – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Rätt till ett effektivt rättsmedel”

I mål C-7/21,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bezirksgericht Bleiburg (Distriktsdomstolen i Bleiburg, Österrike) genom beslut av den 6 november 2020, som inkom till domstolen den 8 januari 2021, i målet

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG

mot

CB,

DF,

GH,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Lycourgos samt domarna S. Rodin, J.-C. Bonichot, L.S. Rossi och O. Spineanu-Matei (referent),

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG, CB, DF och GH, genom M. Erman, R. Grilc, S. Grilc, J.J. Janezic, M. Ranc, G. Schmidt, M. Škof och R. Vouk, Rechtsanwälte,
- Sloveniens regering, genom A. Vran, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom H. Krämer och S. Noë, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 10 mars 2022 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 18 första stycket FEUF, artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 2007, s. 79) samt av artiklarna 36 och 39 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1), jämförda med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och artikel 4.3 FEU.
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan LKW Walter Internationale Transportorganisation AG, å ena sidan, och CB, DF och GH, å andra sidan, angående en begäran om ersättning med anledning av att de sistnämnda inte uppfyllt sin skyldighet som advokater att, inom den föreskrivna fristen, invända mot ett beslut om verkställighet som meddelats av en slovensk domstol.

Unionsrätt

Förordning nr 1393/2007

- 3 I skälen 2, 10 och 12 i förordning nr 1393/2007 angavs följande:
  - "(2) En väl fungerande inre marknad kräver att man förbättrar och påskyndar översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur för delgivning mellan medlemsstaterna.
  - ...
  - (10) För att säkerställa förordningens effektivitet bör möjligheten att vägra delgivning av handlingar begränsas till undantagsfall.
  - ...

(12) Det mottagande organet bör med användande av standardformuläret skriftligen upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet om den inte är avfattad på ett språk som han eller hon förstår eller på det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten. Denna regel bör även gälla senare delgivningar, efter det att adressaten utövat sin rätt att vägra. Dessa regler för vägran bör även gälla delgivning genom diplomatiska eller konsulära tjänstemän, postdelgivning och direkt delgivning. Det bör föreskrivas att delgivning av en handling för vilken mottagande vägrats kan ske genom att adressaten delges en översättning av denna handling.”

4 I artikel 5 i förordningen, med rubriken ”Översättning av handlingar”, föreskrevs följande:

”1. Det sändande organ till vilket sökanden överlämnar en handling för översändande ska upplysa sökanden om att adressaten kan vägra att ta emot handlingen om den inte är avfattad på något av de språk som avses i artikel 8.

2. Sökanden ska stå för alla översättningskostnader innan handlingen översänds, om inte annat följer av ett eventuellt senare beslut av domstol eller behörig myndighet om ersättnings skyldighet för sådana kostnader.”

5 I artikel 8 i förordningen, med rubriken ”Vägran att ta emot en handling”, som ingår i kapitel II, avsnitt 1, föreskrevs följande:

”1. Det mottagande organet ska med användande av standardformuläret i bilaga II upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet, om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till något av följande språk:

a) ett språk som adressaten förstår, eller

b) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.

2. Om det mottagande organet underrättas om att adressaten vägrar att ta emot handlingen enligt punkt 1, ska det omedelbart underrätta det sändande organet ... och återsända framställningen och de handlingar av vilka en översättning begärs.

3. Om adressaten vägrar att ta emot en handling enligt punkt 1, kan delgivningen ske genom att adressaten tillsammans med handlingen delges en översättning av denna till något av de språk som avses i punkt 1. I det fallet ska dagen för delgivning av handlingen vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten. Om en handling enligt medlemsstatens lagstiftning ska delges inom en viss period, bör emellertid den dag som ska beaktas med avseende på den sökande vara den dag då den ursprungliga handlingen delgavs, i enlighet med artikel 9.2.

4. Punkterna 1–3 ska även tillämpas på de sätt att översända och delge rättegångshandlingar som anges i avsnitt 2.

5. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 ska ... myndigheten eller personen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 14, underrätta adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot handlingen och om att varje handling som denne vägrar att ta emot måste sändas till ... den berörda myndigheten eller personen.”

- 6 I artikel 14 i samma förordning, som ingår i kapitel II, avsnitt 2, med rubriken ”Deltgivning genom posttjänster”, föreskrevs följande:

”Varje medlemsstat får utföra delgivning av rättegångshandlingar direkt genom posttjänster, såsom rekommenderade försändelser med mottagningsbevis eller motsvarande, till personer som är bosatta i en annan medlemsstat.”

- 7 Standardformuläret, med rubriken ”Information till adressaten om rätten att vägra att ta emot handlingar”, som finns i bilaga II till förordning nr 1393/2007, innehöll bland annat följande upplysning riktad till handlingens adressat:

”Ni får vägra att ta emot handlingen om den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, antingen ett språk som ni förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.

Om ni önskar utnyttja denna rättighet, måste ni vägra att ta emot handlingen vid delgivningen genom att vända er direkt till delgivningsmannen eller genom att återsända handling[en] inom en vecka till nedanstående adress och ange att ni vägrar att ta emot den.”

- 8 Standardformuläret innehöll även ett avsnitt med rubriken ”Adressatens förklaring” som denne, för det fall denne vägrar att ta emot den aktuella handlingen, anmodas att underteckna och komplettera genom att kryssa i den ruta som motsvarar det eller de officiella språk i unionen som adressaten förstår. Denna del hade följande lydelse:

”Jag vägrar att ta emot bifogade handling eftersom den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, ett språk som jag förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på platsen för delgivningen.

Jag förstår följande språk:

...”

- 9 Förordning nr 1393/2007 upphävdes genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2020, s. 40), som blev tillämplig från och med den 1 juli 2022. Med hänsyn till tidpunkten för de faktiska omständigheterna i det nationella målet ska begäran om förhandsavgörande emellertid prövas mot bakgrund av förordning nr 1393/2007.

Nationell rätt

Österrikisk rätt

- 10 I 1295 § punkt 1 i Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (allmänna civillagen, nedan kallad ABGB) föreskrivs följande:

”Var och en har rätt att begära ersättning för skada av den som vållat skadan; detta gäller oberoende av om skadan har uppkommit genom åsidosättande av en avtalsförpliktelse eller utan något samband med ett avtal.”

- 11 I 1299 § ABGB föreskrivs följande:

”Den som offentligt utövar ett ämbete eller ägnar sig åt en konst, ett yrke eller ett hantverk eller som frivilligt tar på sig att genomföra ett uppdrag som kräver konstnärlig erfarenhet eller ovanligt flit, visar därigenom att han anser sig uppfylla dessa krav på erfarenhet eller ovanligt flit; denne ansvarar således för brister i detta avseende. Om uppdragsgivaren kände till hans oerfarenhet eller genom normal uppmärksamhet borde ha upptäckt den, är emellertid även uppdragsgivarens ansvarig för uppdragstagarens brister.”

- 12 I 1300 § ABGB föreskrivs följande:

”En sakkunnig är ansvarig också när han mot betalning i ärenden inom området för sin konst eller vetenskap av misstag ger ett felaktigt råd. Förutom i dessa fall är en rådgivare enbart ansvarig för skada som han medvetet har orsakat den andre genom rådgivning.”

Slovensk rätt

- 13 Artikel 9 i Zakon o izvršbi in zavarovanju (lagen om verkställighetsförfaranden, Uradni list RS, nr 3/07), i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad ZIZ), har rubriken ”Rättsmedel och territoriell behörighet för appellationsdomstolen i mål om verkställighet på grundval av en handling som äger vitsord”. Artikeln har följande lydelse:

”Ett beslut i första instans kan överklagas, om inte lagen föreskriver något annat.

Invändning är det rättsmedel som en gäldenär har möjlighet att använda mot ett verkställighetsbeslut genom vilket en ansökan om verkställighet har bifallits.

Överklagandet och invändningen ska inges inom åtta dagar från delgivningen av förstainstansdomstolens beslut, om inte annat föreskrivs i lagen.

Ett överklagande som har inletts i tid och som tillåts ska delges motparten så att denne kan svara på det, om denne även har delgetts det beslut av förstainstansdomstolen som överklagandet riktas mot.

Det beslut som meddelas till följd av invändningen kan vara föremål för ett överklagande.

Överklagandet och invändningen har inte suspensiv verkan, om inte annat föreskrivs i lagen.

Det beslut genom vilket överklagandet avgörs är slutligt.

...”

- 14 I artikel 53 ZIZ, som har rubriken ” ”Invändning såsom enda rättsmedel för gäldenären”, föreskrivs följande:

”Ett beslut om verkställighet som meddelas till följd av ansökan om verkställighet kan vara föremål för en invändning från gäldenären, förutom om denne endast bestrider beslutet om rättegångskostnader.

Invändningen ska vara motiverad. I invändningen ska gäldenären ange de omständigheter som han grundar invändningen på och lägga fram bevisning. I annat fall anses invändningen vara icke motiverad.”

- 15 I artikel 61 ZIZ, med rubriken ”Invändning mot det beslut som meddelats på grundval av en handling som äger vitsord”, föreskrivs följande:

”Invändningen mot ett verkställighetsbeslut som meddelats på grundval av en handling som äger vitsord regleras genom artiklarna 53 och 54 i denna lag...

Om den invändning som avses i föregående punkt syftar till att bestrida den del av verkställighetsbeslutet i vilken gäldenären förpliktas att betala fordran, ska invändningen anses vara motiverad på denna punkt, om gäldenären anger de omständigheter som invändningen grundar sig på och lägger fram bevisning som styrker de omständigheter som han angett i invändningen.

...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 16 Klaganden i det nationella målet är ett bolag som är registrerat i det österrikiska bolagsregistret och som bedriver internationell godstransport (nedan kallad klagandebolaget).
- 17 Den 30 oktober 2019 delgav Okrajno sodišče v Ljubljani (Distriktsdomstolen i Ljubljana, Slovenien) klagandebolaget per post ett beslut om verkställighet, vilket hade meddelats på begäran av Transport Gaj d.o.o., i vilket det förordnades om utmätning av 25 fordringar som klagandebolaget hade på olika slovenska bolag i syfte att driva in ett belopp på 17 610 euro (nedan kallat beslutet i fråga). Detta beslut meddelades i klagandebolagets utestående på grundval av handlingar som äger vitsord, närmare bestämt fakturor, utan att klagandebolaget hade yttrat sig.
- 18 Nämnda beslut inkom inte förrän den 4 november 2019 till klagandebolagets juridiska avdelning, efter att ha passerat bolagets interna posttjänst. Efter ett informationsutbyte om arten och följderna av beslutet i fråga mellan nämnda klaganden och motparterna i det nationella målet, vilka är delägare i en advokatbyrå med säte i Klagenfurt (Österrike), begärde klagandebolaget den 5 november 2019 att dessa skulle invända mot detta beslut. Bland de handlingar som klagandebolaget hade översänt till motparterna i det nationella målet fanns en fotokopia av kuvertet som visade att klagandebolaget faktiskt hade mottagit nämnda beslut den 30 oktober 2019.
- 19 Motparterna i det nationella målet ingav den 11 november 2019 en motiverad invändning mot beslutet i fråga till Okrajno sodišče v Ljubljani (Distriktsdomstolen i Ljubljana). De betalade även de domstolsavgifter som nämnda domstol krävde vilka uppgick till 55 euro.
- 20 Genom beslut av den 10 december 2019 avvisade nämnda domstol invändningen med motiveringen att den hade ingetts för sent, nämligen mer än åtta dagar efter delgivningen av beslutet i fråga.

- 21 På klagandebolagets vägnar överklagade motparterna i det nationella målet detta beslut till Višje sodišče v Mariboru (Appellationsdomstolen i Maribor, Slovenien). Till stöd för överklagandet gjorde de bland annat gällande att fristen på åtta dagar för att framställa en invändning var oförenlig med konstitutionen, eftersom en så kort frist inte var förenlig med unionsrätten. De gjorde även gällande att beslutet i fråga inte hade delgetts i enlighet med förordning nr 1393/2007, särskilt av det skälet att delgivningen inte var förenligt med artikel 8 i förordningen och inte hade skett via det mottagande organet i den mening som avses i artikel 2 i förordningen.
- 22 Eftersom Višje sodišče v Mariboru (Appellationsdomstolen i Maribor) ogillade motparternas överklagande, vann beslutet i fråga laga kraft och blev verkställbart. Med stöd av detta beslut betalade klagandebolaget hela det belopp som avsågs i beslutet.
- 23 Efter dessa förfaranden väckte klagandebolaget en skadeståndstalan vid Bezirksgericht Bleiburg (Distriktsdomstolen i Bleiburg (Österrike)), som är den hänskjutande domstolen, mot motparterna i det nationella målet, på grund av att de slovenska domstolarna hade avvisat invändningen mot beslutet i fråga med anledning av att den hade getts in för sent. Klagandebolaget yrkade att nämnda motparter skulle förpliktas att betala 22 168,09 euro, vilket motsvarade det belopp som hade betalats enligt beslutet i fråga, jämte ränta och rättegångskostnader.
- 24 Den 10 juli 2020 utfärdade nämnda domstol ett betalningsföreläggande mot motparterna i det nationella målet avseende det yrkade beloppet.
- 25 Motparterna i det nationella målet invände mot betalningsföreläggandet vid samma domstol och gjorde i sak gällande att den frist på åtta dagar som föreskrivs i ZIZ för att invända mot en sådan rättsakt som beslutet i fråga inte är förenlig med vare sig artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012, artikel 8 och artikel 19.4 i förordning nr 1393/2007 eller artikel 18 första stycket FEUF och artikel 47 i stadgan. Om de slovenska domstolarna hade tillämpat dessa bestämmelser på ett korrekt sätt skulle invändningen följaktligen inte ha avvisats med anledning av att det kom in för sent.
- 26 Den hänskjutande domstolen har gjort gällande att den, inom ramen för den invändning som framställts, är skyldig att pröva huruvida villkoren för att hålla motparterna i det nationella målet ansvariga enligt 1295 § och följande paragrafer i ABGB är uppfyllda, bland annat om den skada som klagandebolaget anser föreligger har orsakats av ett felaktigt handlande från motparternas sida. Enligt den hänskjutande domstolen kräver en sådan prövning, mot bakgrund av de argument som framförts av motparterna i det nationella målet, dels att vissa bestämmelser i förordning nr 1393/2007 tolkas, eftersom tvisten i det nationella målet rör delgivningen av en rättegångshandling, dels att förordning nr 1215/2012 tolkas, eftersom frågan om kravet på att stämningsansökan ska delges i rätt tid också står i centrum för diskussionen.
- 27 Den hänskjutande domstolen anser att den frist på åtta dagar som föreskrivs i ZIZ för att lämna in en invändning mot ett beslut om verkställighet som meddelats efter ett summariskt förfarande som inletts på elektronisk väg, enbart på grundval av sökandens påståenden om att det finns en handling som äger vitsord, till exempel en faktura, och utan att ansökan dessutom grundar sig på ett lagakraftvunnet och verkställbart beslut, kan medföra en risk för att svaranden inte i rätt tid kan inge en motiverad invändning mot ett sådant beslut. Den hänskjutande domstolen har till stöd för sin ståndpunkt hänvisat till domen av den 13 september 2018, Profi Credit Polska

(C-176/17, EU:C:2018:711), där EU-domstolen slog fast att en frist på 14 dagar inte var förenlig med rätten till ett effektivt rättsmedel, eftersom den medförde en icke försumbar risk för att en konsument inte inom denna frist kunde bestrida ett betalningsföreläggande.

- 28 Även om parterna i förevarande mål är två företag, till skillnad från vad som var fallet i det mål som gav upphov till ovannämnda dom, vilket rörde ett förfarande mellan ett företag och en konsument angående ett betalningsföreläggande som hade utfärdats på grundval av en egen växel, är den risk för överskridande av fristen som domstolen beaktade i nämnda dom ännu större när svaranden är etablerad i en annan medlemsstat, såsom i förevarande fall. Den hänskjutande domstolen anser följaktligen att den frist på åtta dagar som föreskrivs i ZIZ kan strida mot artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012, jämförda med artikel 47 i stadgan.
- 29 Vad gäller tolkningen av artikel 8 i förordning nr 1393/2007 önskar den hänskjutande domstolen få klarhet i vid vilken tidpunkt den frist på åtta dagar som föreskrivs i ZIZ för att invända mot en handling som har delgivits på ett annat språk än det språk som adressaten förväntas förstå, vilket var fallet här, börjar löpa. Nämnda domstol anser att det, för att avgöra om en rätt att överklaga har utnyttjats inom den frist som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat i vilken den myndighet som utfärdat den handling som ska delges är belägen, är nödvändig att invänta utgången av fristen på en vecka för att utöva rätten att vägra att ta emot handlingen.
- 30 Den hänskjutande domstolen hyser även tvivel om huruvida de bestämmelser i ZIZ som reglerar fristen för att invända mot ett beslut om verkställighet är förenliga med artikel 18 FEUF, eftersom en sådan lagstiftning i högre grad påverkar svarande som är etablerade i andra medlemsstater, vilka är tvungna att vidta åtgärder i syfte att få de delgivna handlingarna översätta.
- 31 Mot denna bakgrund beslutade Bezirksgericht Bleiburg (Distriktsdomstolen i Bleiburg) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- ”1) Ska artiklarna 36 och 39 i förordning [nr 1215/2012], jämförda med artikel 47 i [stadgan] och med effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen (principen om lojalt samarbete enligt artikel 4.3 FEU), tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det enda rättsmedlet mot ett beslut om verkställighet, som domstolen utfärdat utan något föregående kontradiktoriskt förfarande och utan exekutionstitel och enbart på grundval av påståenden från den part som ansöker om verkställighet, är en invändning som ska inges inom åtta dagar på denna medlemsstats språk, och detta också när beslutet om verkställighet delges i en annan medlemsstat på ett språk som adressaten inte förstår, och invändningen avvisas såsom försent inlämnad när den inges inom tolv dagar?
- 2) Ska artikel 8 i förordning [nr 1393/2007], jämförd med effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen, tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken delgivningen av standardformuläret i bilaga II om upplysningar till adressaten om hans eller hennes rätt att vägra att ta emot handlingen inom en vecka, medför att även den frist på åtta dagar som föreskrivs för att överklaga beslutet om verkställighet som delges samtidigt, börjar löpa?

- 3) Ska artikel 18 första stycket [FEUF] tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken rättsmedlet mot beslutet om verkställighet utgörs av en invändning, vilken ska inges tillsammans med en motivering inom åtta dagar, och denna frist också gäller när adressaten för beslutet om verkställighet är etablerad i en annan medlemsstat och beslutet om verkställighet inte är avfattat vare sig på det officiella språket i den medlemsstat i vilken beslutet om verkställighet delges eller på ett språk som adressaten för beslutet förstår?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den andra frågan

- 32 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan, som ska prövas först, för att få klarhet i huruvida artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den utgör hinder för lagstiftningen i den medlemsstat i vilken den myndighet som har utfärdat en handling som ska delges är belägen, enligt vilken den tidpunkt då den frist på en vecka som avses i artikel 8.1, inom vilken adressaten för en sådan handling kan vägra att ta emot den av något av de skäl som anges i den bestämmelsen, börjar löpa, sammanfaller med den tidpunkt då fristen för att överklaga nämnda handling i denna medlemsstat börjar löpa.
- 33 Vad gäller tolkningen av en unionsbestämmelse ska det erinras om att det, enligt fast rättspraxis, inte bara är lydelsen som ska beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 10 juni 2021, KRONE – Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, punkt 25 och där angiven rättspraxis).
- 34 Såsom framgår av lydelsen i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs i denna bestämmelse en möjlighet för adressaten att vägra att ta emot en handling som ska delges om handlingen inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning, antingen på ett språk som denne förstår eller på den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, i förekommande fall, på ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske, vilka är språk adressaten förväntas behärska.
- 35 Denna möjlighet att vägra att ta emot den handling som ska delges utgör en rättighet för adressaten (dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 32 och där angiven rättspraxis). Adressaten kan utöva denna rätt antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen.
- 36 Det följer även av domstolens praxis att rätten att vägra att ta emot den handling som ska delges gör det möjligt att skydda adressatens rätt till försvar i enlighet med kravet på en rättvis rättegång, vilket stadgas i artikel 47 andra stycket i stadgan. Även om förordning nr 1393/2007 i första hand syftar till att effektivisera och påskynda de rättsliga förfarandena och till att säkerställa en god rättskipning, får dessa syften nämligen inte uppnås genom att det faktiska iakttagandet av adressaternas rätt till försvar på något sätt försvagas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 37 Det ska i detta sammanhang för övrigt påpekas att nämnda rätt för adressaten för en handling som ska delges att vägra att ta emot handlingen överensstämmer med sökandens informerade val att inte i förväg översätta denna handling.

- 38 Enligt artikel 5.1 i förordningen ska det sändande organet upplysa sökanden om risken för att adressaten eventuellt kan vägra att ta emot en handling som inte är avfattad på något av de språk som avses i artikel 8 i förordningen. Det är dock upp till sökanden att avgöra om denne vill översätta handlingen i fråga, varvid denne även måste stå för kostnaderna, i enlighet med artikel 5.2 i nämnda förordning (dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 35).
- 39 Det är därför viktigt att se till att adressaten för en handling som ska delges och som är avfattad på ett annat språk än det som adressaten antas förstå faktiskt kan utöva rätten att vägra att ta emot handlingen, vilken, såsom framgår av punkt 36 ovan, omfattas av adressatens grundläggande rätt till ett effektivt domstolsskydd.
- 40 Vad gäller den information som i detta avseende ska lämnas till adressaten i samband med delgivningen av en handling inom ramen för det system som införts genom förordning nr 1393/2007, ska det erinras om att det i nämnda förordning inte föreskrivs några undantag från regeln om användning av det standardformulär som återfinns i förordningens bilaga II. Detta formulär ska följaktligen inte endast användas i samband med översändande av handlingar via sändande och mottagande organ som utsetts av medlemsstaterna, utan även, såsom uttryckligen framgår av lydelsen av artikel 8.4 i nämnda förordning, vid sådan delgivning som avses i kapitel II, avsnitt 2, i samma förordning, inklusive vid delgivning av rättegångshandlingar genom posttjänster, vilket avses i förordningens artikel 14 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkterna 55, 59 och 61, samt beslut av den 5 maj 2022, ING Luxembourg, C-346/21, ej publicerat, EU:C:2022:368, punkterna 32 och 35). Nämnda formulär utgör, såsom framgår av skäl 12 i förordning nr 1393/2007, ett instrument genom vilket adressaten informeras om sin rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges.
- 41 För att rätten att vägra att ta emot en handling som ska delges ska ha en ändamålsenlig verkan krävs dels att adressaten har underrättats om förekomsten av denna rättighet, dels att han eller hon förfogar över hela fristen på en vecka för att bedöma om det är lämpligt att godta eller vägra att ta emot handlingen och, i händelse av vägran, för att återsända handlingen.
- 42 I förevarande fall var fristen för att invända mot beslutet i fråga, i enlighet med artikel 9 ZIZ, åtta dagar från delgivningen av beslutet. Enligt den slovenska processrätten, vars räckvidd har preciserats av den slovenska regeringen som svar på domstolens skriftliga frågor, har denna frist inte beräknats från och med utgången av den frist på en vecka som avses i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, utan från överlämnandet av detta beslut till klagandebolaget, det vill säga den 30 oktober 2019, vilket innebär att dessa båda frister nästan helt överlappar varandra. Klagandebolaget kunde således inte i praktiken ägna hela den frist på en vecka som det enligt förordningen hade rätt till, åt att undersöka huruvida det var lämpligt att godta eller vägra att ta emot rättegångshandlingen i fråga, eftersom det på grund av denna lagstiftning även ankom på klagandebolaget att inom samma frist, i förekommande fall, invända mot denna rättegångshandling, för det fall det bestämde sig för att godta den.
- 43 En sådan lagstiftning som den som är i fråga i det nationella målet leder dessutom i praktiken till att adressaten för en rättsakt som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1393/2007 går miste om hela den frist som föreskrivs i nationell rätt för att överklaga, det vill säga, i förevarande fall, fristen på åtta dagar för att invända mot rättegångshandlingen i fråga. I situationer som omfattas av rätten till ett effektivt domstolsskydd, som slås fast i artikel 47 i

stadgan, ska enskilda emellertid förfoga över hela den frist som föreskrivs i nationell rätt för att utöva en processuell rättighet mot en delgiven handling (se, analogt, dom av den 14 maj 2020, Staatsanwaltschaft Offenburg, C-615/18, EU:C:2020:376, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

- 44 När, såsom i förevarande fall, tidpunkterna då nämnda frister börjar löpa sammanfaller och adressaten för en handling, som är avfattad på ett språk som denne inte förväntas förstå, således inte i praktiken kan utnyttja hela fristen, och detta oberoende av hur lång tid fristen för att överklaga denna handling är, vilken föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat som den utfärdande myndigheten tillhör, befinner sig nämnda adressat i en ofördelaktig situation i förhållande till andra adressater som förstår det språk på vilket handlingen är avfattad och som således förfogar över hela fristen för att göra gällande sina rättigheter.
- 45 Målet att undvika all diskriminering mellan dessa två kategorier av adressater, vilket uppställs i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, kräver emellertid att de personer som mottar handlingen på ett annat språk än de som avses i denna bestämmelse kan utöva sin rätt att vägra att ta emot handlingen utan att drabbas av en processuell nackdel på grund av de befinner sig i en gränsöverskridande situation.
- 46 Av detta följer att när den handling som ska delges inte är avfattad eller översatt till något av de språk som avses i denna bestämmelse, kan den tidpunkt då den frist på en vecka som föreskrivs i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 börjar löpa inte, utan att den ändamålsenliga verkan av denna bestämmelse, jämförd med artikel 47 i stadgan, undergrävs, sammanfalla med den tidpunkt då fristen för att överklaga börjar löpa i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där den myndighet som har utfärdat handlingen är belägen. Den sistnämnda fristen ska nämligen i princip börja löpa efter det att den frist på en vecka som avses i artikel 8.1 har löpt ut.
- 47 Denna tolkning överensstämmer även med syftet med förordning nr 1393/2007. Om unionsrätten tolkades så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning som innebär att fristen för att överklaga en rättsakt som omfattas av artikel 8.1 i förordningen börjar löpa så snart den frist som föreskrivs i denna bestämmelse för att bedöma huruvida det är lämpligt att godta eller vägra att ta emot handlingen börjar löpa, skulle adressaten nämligen kunna lockas att välja alternativet att vägra att ta emot handlingen, för att inte drabbas av den nackdel som nämns i punkt 45 ovan.
- 48 Ett sådant incitament skulle strida mot förordningens syfte, vilket, såsom framgår av bland annat skäl 2 i förordningen, är att påskynda översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur för delgivning, utan att det påverkar iakttagandet av adressatens rätt till försvar. Det anges för övrigt i skäl 10 i förordningen att för att säkerställa förordningens effektivitet bör möjligheten att vägra delgivning av nämnda handlingar begränsas till undantagsfall.
- 49 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den utgör hinder för lagstiftningen i den medlemsstat i vilken den myndighet som har utfärdat en handling som ska delges är belägen, enligt vilken den tidpunkt då den frist på en vecka som avses i artikel 8.1, inom vilken adressaten för en sådan handling kan vägra att ta emot den av något av de skäl som anges i den bestämmelsen, börjar löpa, sammanfaller med den tidpunkt då fristen för att överklaga nämnda handling i denna medlemsstat börjar löpa.

Den första och den tredje frågan

- 50 Med hänsyn till svaret på den andra frågan saknas anledning att besvara den första och den tredje frågan.

Rättegångskostnader

- 51 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 8.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,

ska tolkas så,

att den utgör hinder för lagstiftningen i den medlemsstat i vilken den myndighet som har utfärdat en handling som ska delges är belägen, enligt vilken den tidpunkt då den frist på en vecka som avses i artikel 8.1, inom vilken adressaten för en sådan handling kan vägra att ta emot den av något av de skäl som anges i den bestämmelsen, börjar löpa, sammanfaller med den tidpunkt då fristen för att överklaga nämnda handling i denna medlemsstat börjar löpa.

Underskrifter